

Dugo su cetnici bili rahat na Pelemisima. Niko ih nije bihuzurio. Nasi logorasi su radili za njih. Kosili, kupili sijeno, okopavali usjeve, cuvali stoku. Cetnici su bili mirni u svojim buharama. Pili su i jeli. Biralu su nase sestre i odvodili na silovanje... Mater im jebem... Cetnicku... Prokleta im zemlja kojom hodaju... Prokleta im sve sto iz zemlje iznikne...

Slusali su nasi borci krike ocajnika/ ca, koji su dopirali do nase boebene linije... Slusali i slusali... Gledali su nasi borci... Gledali... Gledali, nase sestre kako gole kupe sijeno. Gole. K'o od majke rodjene. Jedina pauza od radova je nastajala, kada se, kojem cetniku, prohtije da siluje neku od sestara. Jebem im mater...

Ja to nisam gledao. Nisam ni krike slusao. Nisam bio tu, na liniji. I bolje je. Ko zna sta bi bilo? Mozda bi bilo bolje da sam bio tu. Da smo bili tu. Mozda bi mi nesto i uradili. Mi bi to gledali drugacijim ocima. Nase su sestre silovane. Nasi su ocevi, braca, jarani, komsije muceni. Mi to ne bi mirno gledali. Ne bi mogli. Ne bi ni smjeli. A i kako bi? Sta bi bilo sa nasim dusama? Mozda ja samo tjesim sebe. Mozda smo i mogli vise uraditi. Jebi ga! Vojnici smo. Niko nije naredio napad. Jedino smo mogli samovoljno napasti.

Za sretne. Uglavnom zene. Starije. Iznemogle. Pelemisi su bili, samo usputna stanica. Prolazna stanica. Pustili bi ih da idu za Kladanj. Krenula bi prica i prepricavanje. Ko je koga vidio.

Ma nismo dovoljno uradili. Cekali smo da neko naredi napad. Trebali smo sami napasti. Ma ne znam. Kada se god govorilo o Pelemisima, ostajao bih nijem. Ni sada kada ovo pisem ne znam sta bih i kako napisao. Neka ostane ovako. Neka se i kroz ovaj tekst vidi moja nervoza i bijes.

Napokon, se neko sjetio, da treba napasti te proklete Pelemise. Priprema se akcija zdruzenih jedinica Armije R BiH. Nisu se odlucili za napad zbog logorasa. Za njih je vec bilo kasno. Odlucili su se zato sto su put Kladanj - Tuzla, cetnici imali kao na dlanu. Granatirali su konstantno taj put. Ometali saobraćaj. Jednom, su pogodili i autobus, pun nasih ranjenika koji su krenuli vani na liječenje.

Vrse se intenzivna izvidjanja terena. Mnogo je mina. Prosto su ih posijali. Tesko je proci. Moraju se naci sposobni demineri za njihovo skidanje. Suljali su se nasi borci oko neprijateljskih linija. Snimali i opipavali tlo. Snimali kuda je najlakse proci.

Pripreme za akciju su završene. Ceka se konacna naredba za napad.

Krenulo je. Opet sabahile napad. Neke jedinice su ubacene po noci. Ubacene cetnicima bocno. Pocelo je oranje. Puca se iz svog raspolozivog naoruzanja. Cetnici imaju u rovovima protivavionsko naoruzanje. (PAT_ove i PAM_ove) Redovno su koristili to naoruzanje protiv nase pjesadije. Napredovali smo korak po korak. Po noci ubacene jedinice su pocele dejstvovati. Cetnike je uhvatila panika. Malo je falilo da padnu u okruženje. Pocela je opca bjezanija. Niko ih nije mogao stici. Zaustavili su se u Vlasenici. Tu su ostali i do dan danas.

Nase jedinice su nastavile sa napredovanjem. Pelemisi su osvojeni. Nasi borci, su se popeli na brdo, iznad Pelemisa. Popeli se na vis Zec. Odatle su nas tukli artiljerijom. Odatle je dejstvovao cetnicki tenk. Ose idu prema Bisini. Dalje su Sekovici. Usljedio je cetnicki kontranapad. Napali su jakim snagama. Imaju prednost. Poznaju teren kao svoj dlan. Nasi borci se povlace. Uspostavljaju se nove linije.

Udjoh u kucu gdje su bili logorasi. Neko je prije zapalio palace na kojima su lezali. Ostali su samo betonski blokovi. Tesko mi je. Pitam se na kojem li je mjestu spavao moj babo? Nadjoh oruzni list od moga komsije Sakiba Sabica. Pokupih i ostali dokazni materijal koji sam nasao. Razne naredbe, spiskovi i slike. Slikali se cetnici u subarama. Na subare zakacili kokarde. Zato ja Srbe i zovem cetnici. Tako i oni, sami sebe zovu. Nadjoh dosta slika sa Ziketa Tutica svadbe. Kazu mi da mu je zena odatle. Vidjoh mnoge poznate face.

Ni traga ni glasa od logorasa. Sta je sa njima? Shvatio sam konacno da nejma zivih. Sad sam u to bio siguran. Prije, nisam zelio da to priznam. Sad sam morao.

Tragovi mucenja po zidovima. Izadjoh. Ne mogu da gledam. Drugi razgledaju. Kasnije su to prepicavali. Pricali su kako su vidjeli ostatke noktiju i kose. Valjda su im cupali nokte i kosu. Ko zna sta su sve radili nasim logorasima.

Pronasli smo vojne magacine. Puni su k`o sibica. Sleperima izvlacimo municiju i naoruzanje.

Cetnici granatiraju Pelemise. Gadjaju zapaljivim granatama. Gadjaju kamione. Kasno im je. Sve je izvuceno. Kazu da je nadjeno oko 2 milona metaka. Ako su meni slagali i ja sam vama. Znam da je bilo mnogo toga. Svasta. Znam da smo se dobro naoruzali. Embargo na uvoz oruzja je ukinut.

Znam da je cetnicima na Pelemisima prisjeo njihov praznik - vaskrs. Isus, kako ga oni zovu, nije im se ukazao. Neka je selam i salavat na Bozijeg poslanika i vjerovjesnika Issaa a. s. Umjesto njega vidjeli su ljiljane. Umjesto ofarbanih jaja, vidjeli su nase borce sa mudima. Ne znam da li su mislili, da smo im se ukazali. Znam da su pobjegli. Valjda, smo im tako strasno izgledali, da se nisu zaustavili do Vlasenice. Nikada se vise nisu vratili niti su napali nase linije. Pobjegose a da ni jaja nismo potucali. Znali su da su nasa jaca, pa zbrisali.

Nigdje onih "hrabrih" cetnika. "Hrabrih" da muce i siluju. Nejma hrabrosti kad udare na bosnjacke junake. Traze rupu gdje da se sakriju. Bjeze misevi kad brod tone.

PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG